உதயதாரகை—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at two shillings a year, payable in advance.

எம். புத்தகம் சஞ்சிகை மிச.] சூஅாசுன ௵. அடிமூ- உஉ. தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, July 22, 1847. [Vol. VII. No. 14.

TERMS OF THE PAPER.

The *Terms of the Paper,* will be *half* the former charge or of —*two shillings a year.*

☞ *Prepayment will be required in every case.*

To *Subscribers who receive the Paper by mail,* the terms will include the *postage,* which we are obliged to prepay at the rate of *one penny* each number. To them therefore, the price of the Paper will be—*four shillings a year.*

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by *five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.*

The names of Subscribers will be published; and *all receipts of money* will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at *four shillings a year;* their papers having to be sent by mail, and a postage of *one penny,* being *prepaid* on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of *one penny and a half* each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be *post paid* to receive attention.

CHUNDICOOLY—Mr. W. Santiagopilly.
POINT PEDRO—Mr. G. H. Hallock.
JAFFNA—The Missionaries.
TRINCOMALIE—Rev. J. Walton.
KANDY—Mr. L. Lawton.
BATTICALOE—Rev. J. Gillings.
MADURA—Rev. C.F. Muzzy.
DINDIGUL—Rev. J. Rendall.
TRANQUEBAR—Mr. G. W. Coe.
MADRAS—P. R. Hunt, Esq.

நாற்சமயகோளரி.

மூன்றும் காண்டம்.

பகவற்கீதையிலே சொல்லிய சுலோகமென்ன வேனில்,

மமயோனி மகா பிர்ம்மா—தஸ்மின் கீகததாமிய கம்.

இதின் கருத்தாவது, பரப்பிரமமென்பது என்னுடைய காரணமாகும். அதில் நானுங் கருப்பந்தரித்தவனயிருக்கிறேனென்பதாம். சாஸ்திரங்களிலே ப்ரமத்துக்கு யாதொரு குணமுமில்லையென்றுசொல்லியும் மேலெழுதிய சுலோகத்திலே அவருக்குக் குணமுண்டென்று காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும் வேருரு சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய விபரமென்னவெனில், பிரமமானது சிருட்டிப்பின் காரணத்தினற் பிரமாவானுனென்றும், இரட்சிப்பின் காரணத்தினல் விஷடுணுவானுனென்றும், அழித்தலின் காரணத்தினல் உருத்திரனுனென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறதுமல்லாமல், பிரமா, விஷடுணு, உருத்திரனென்னும் இவர்கள் தனித்தனி வஸ்துக்களாயிராமல் வெவ்வேருன பொருள்களைத்தருகிறநாமங்களாகவேயிருக்கிறதென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிச்சொல்லுகிறது பழதுஞ் சாஸ்திரத்துக்கு விகற்பமுமாயிருக்கிறதென்று பின் சொல்லுகிற சில நியாயத்தினலே திருட்டாந்தப்படுத்துகிருேம். மச்சபுராணத்திலே சொல்லிய சுலோகமென்னவெனில்,

குணேபிசசோமணெம்பியகாதறயோதேவாணிசித்கிறே, ஏகமூர்த்திறயோபாகா—பிரமா விஷடுணும கேஸசுவரகா.

இதின் கருத்தென்னவெனில், இராசச,தாமச,சாத்வீகமென்கிற மூன்று குணங்களின் பிரயத்தினத்திலே ஏகருபமாயிருக்கிறதிரிமூர்த்திகளாகியபிரமா, விஷடுணு, உருத்திரன் என்பவர்கள் தோன்றினர்களென்பதே. இந்துக்களுடையசாஸ்திரங்களிலே பாாபரன் ஆதியிலே யாதொரு குணமில்லாதவராயிருந்தாரென்றும், பின்பு மேற் சொல்லிய திரி குணங்களையுடையவராணரென்றுஞ்சொல்லப்படுவதினலே அநேக ஆட்சேபனைகள் உண்டாகின்றன. அதெப்படியெனில், பராபரனவர் ஒரு குணமில்லாதவராயிருந்தபோதே அத்திரிகுணங்கள் வந்ததற்குக் காரணமென்ன? அக்குணத்தைக் கொடுக்கச் சக்தியுடையவர்களாராவது இருந்தாலல்லவோ? சொல்லவேண்டும். அப்படியில்லாமலிருக்க ஒரு பயித்தியகாரனைப்போலவே ஒன்றையும்பரிசோதித்துச் சொல்லாமற்சொல்வது எப்படிப்பட்ட வீண் அலப்பான பேச்சாயிருக்கின்றதென்றும், அல்லது ஒரு அற்ப மனிதனவன் ஒன்றையும் கிரிகித்துச் சொல்ல சாமார்த்தியமற்றவர்களாயிருக்கிருர்களென்று விளங்குகிறதுமன்றி அவருடைய மகத்துவத்துக்குங் குறைவாயிருக்கிறதுமல்லாமல் அவருடைய சம்பூரணதன்மைக்கும் பின்னமாகுமென்று நிச்சயமாய் வெளிப்படவில்லையா! மேலும் இராசச தாமச என்னுந்துற் குணங்கள் தேவனுக்குண்டென்றும் சொல்வது தேவ சுபாபத்துக்குப் பொருந்தாதாமே. அதெவ்வாறென்ருல், மச்ச புராணத்திலே திரிகுணத்துமாவின் உற்பத்திக் காரணத்தைக் குறித்துச் சொல்லிய வரலாறிலேயிருக்கிற மாறுபாடுகள் கொஞ்சமானதல்ல. ஒரு புராணத்திலே சொல்லியிருக்கிறதென்னவெனில், திரிமூர்த்திகள் ஆதிசத்தியினின்று தோன்றினர்களென்றும், அந்த ஆதிசத்தியானவள் இவர்கள் மேல் மோகங்கொண்டு தனக்குப் புருஷர்களாகப் பாவித்துக்கொண்டாளென்பதே. மேலும் பாகவதத்திலும் இன்னும் மற்றுமுண்டான புராணங்களிலும் விஷடுணுவினுடைய நாபியினின்று ஒரு தாமரை தோன்றி அதினின்று பிரமா உற்பத்தியானனென்றுஞ் சொல்லியிருக்கின்றது. வேருெரு புராணத்திலே ஆதிசத்தியினின்று ஒரு விந்துண்டாகி அதினின்று சிவன் தோன்றினனென்றுஞ் சொல்லியிருக்கின்றது மச்ச புராணத்திலே சொல்லியிருப்பதென்னவெனில்பிரமாவினின்று சிவன் தோன்றினனென்று தீருகிறதாய் இருக்கிறதென்பதே. அப்படிச் சொல்லிய சுலோகமாவது,

ததோசுருஷிதுவர்மதேவம் திரிப்புண்டரவரதாரிணம்—

இதின் கருத்தாவது, பிரமந்திரிபுண்டதரியென்கிறவாமதேவனையுண்டாக்கினனென்பதே. நாரத புராணத்திலே சொல்வதென்னவெனில், நாராயணனுடைய வலதுபக்சத்திலிருந்து பிரமாதோன்றினனென்றும், இடது பக்கத்தினின்றுவிஷடுணுதோன்றினனென்றும், நடுவினின்று சிவன் தோன்றினனென்றுமாமே. இலிங்க புராணத்திலே உலக அண்டத்தினின்று சிவன் ருபிகரித்துத் தனது இடதுபக்கத்திலிருந்து விஷடுணு இலட்சிமியென்பவர்களையுந் தனது வலது பக்கத்திலிருந்து பிரமா சரசுவதியென்பவர்களையும் உண்டாக்கினனென்றுஞ் சொல்லியிருக்கின்றது.

தேவர்களும் மனிதர்களும் அம் மாயையிலுட்படவேண்டுமென்ருல், அவர்களுக்கு இம்மையிலேயும் மறுமையிலேயும் சுகவாழ்வுண்டாகுமா? வாழ்விராதென்றுபரப்பிரமத்துக்குமுன்னடித் தெரியாமற்போய்விட்டதோ? அது பரப்பிரமத்துக்குத் தெரியுமென்ருல், உலகத்திற் பயிரிடுகிறவன் தானிடுகிற பயிர் விர்த்தியாகும்பொருட்டுக் களைகளைப் பறித்துவிடுவதுபோல மாயையை அழித்துப்போடவேண்டாமா? அழிக்காமலிருந்தபடியால், நீங்கள் சொல்லுகிற பரப்பிரமத்துக்குச் சர்வக்கியத்துவமில்லையென்று தீர்ப்போம்—ஏனெனில், அந்த மாயை மனிதரைப் பிடித்துக்கெடுப்பதுமாத்திரமல்லவே உங்கள் தேவர்களையுமல்லவா பிடித்துக் கெடுத்து அவர்களைப் பலவேஷதாரிகளாகச் செய்து மனிதரைவிட அதிக பாவிகளாக்கிப்போட்டது. அந்த மாயையினலேயல்லவா? உங்கள் பிரமதேவன் பெண்ணை வாயிலே கவ்விக்கொண்டு சிரமிழந்து பட்சியாய்ப் பறந்து பெரும் பொய்யைச் சொல்லிப் பாவியாய்ப்போனது அந்த மாயையினலேயல்லவா? உங்கள் விஷடுணு பெண்ணை மார்பிலே வைத்துக்கொண்டு நரகவலைக்கித் தின்னும் பன்றியாய்ப்பிறந்து அப்பன்றிகளோடேபோகித்துப்பன்றிக்குட்டிகளைப்பிறப்பித்துப் புழுதியிற்புரண்டு பெரும் பாவியாய்ப்போனது அம்மாயையினலேயல்லவா? உங்கள் சிவன் பெண்ணைத் தலையிலேசுமந்து பிச்சைகங்காளங்கையிலேந்தி வேசிவீட்டுக்குத் தூதுபோய் அங்கமெல்லாம் சாம்பலைப்பூசி எலும்பு மாலைபூண்டு சுடலை காத்து வயிற்றை வளர்க்கும் பெரும்பாவியாய்ப்போனது அம் மாயையினலேயல்லவா! ஆகையாற் சதுர்வேத சிந்தாந்த அந்தணச் சபையாரே! நீங்கள் சொல்லுகிற மாயை வலையை நீக்கி உயிர் பிழைப்பதெப்படி? உங்கள் மும்மூர்த்திகளே மாயை வலையிற் சிக்கிப் படாதபாடுங் கெடாதகேடும்பட்டுத் தலைவிரிகோலமாய்த் தடுமாறிப்போனபோது மற்றத் தேவர்களுக்கும் உங்களுக்குங் கெதியென்ன! சொல்லுங்கள். அம் மாயையை நீக்கி நிற்பதற்கு உங்கள் வேதத்திலே ஒருவழியுங்காணேமே அப்படிவழியுண்டாயிருந்தால் மும்மூர்த்திகளே அதைச் செயங்கொள்ள நிருவாகமற்றுத் தவிப்பார்களா? இது என்ன மதியீனம்? இப்படிப்பட்ட மாயையைப் படைப்பாருண்டா! படைத்த பின்பு அது தம்மை மேற்கொள்ள இடங்கொடுப்பாருண்டா? ஐயோ! எங்கள் சகோதரரே ஏன் இன்னமும் அஞ்ஞானமருள்கொண்டு மயங்கி நிற்கிறீர்கள். நீங்கள் என்ன சொன்னலும் அப்படிப்பட்ட மாயை அழிபடாமலிருக்கவொண்ணுது. மனிதர் வர்த்தித்து உயிர் வாழ்வதற்கு நீங்கள் சொல்லுகிற மாயை பெரியவிரோதமாயிருக்கின்றமையால் அதுதான்முந்தி அவசியம் அழிபடவேண்டும். அதனை அழிக்காமல் விட்டதுதான் உங்கள் பரப்பிரமத்தின்பேரில் பெரிய குற்றம். அப்படிப்பட்ட குற்றமுள்ளவர் மெய்த் தேவனுயிருக்கவே கூடாது. அவருக்குச் சர்வக்கியத்துவமுண்டென்று நீங்கள் ஒரு பொழுதும் ஒத்துக்கொள்ளக்கூடாதென்று காண்பிக்கிறதைக் குறித்து இப் பூவுலகத்தில் வழங்குஞ் சமைய சாஸ்திரங்களிற் பசுபதி பாசமென்னும் இம்மூன்று பொருள் உண்டென்றும், அவற்றுள் பசுவாவது, (ஆன்மா, பதியாவது (நிற்குணனுகிய கடவுள்) பாசமாவது (மூலவிருள் என்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. முன்சொல்லிய தன்மையாய்க் கடவுள் நிற்குணனேயாகில், அவருக்கு முக்குணமும் முக்குணத்தில் மும்மூர்த்தியுற்பதியுமேது. அன்றியும் தீதான தாமதகுணங் கடவுளுக்குண்டென்பதும் அடாதே. சாத்வீகமென்னுந் துற்குணங்கள் பராபர வஸ்துவுக்குண்டென்று சொல்வது தேவ சுபாபத்துக்குப் பொருந்தாததாயுமிருக்கிறதென்றறிவீர்களாக. ஆனல் இப்படிச் சொல்லுகிறது பழதுஞ் சாஸதிரத்துக்கு விகற்பமுமாயிருக்கின்றது. பின் சொல்லுகிற சில நியாயத்தைக்கொண்டு திருட்டாந்தப்படுத்தலாமென்று தீருகிறதாயிருக்க அப்படிப்பட்ட பரப்பிரமம் பிரமா, விஷடுணு, சிவன் சத்தி இவை முதலான ஐந்து பேர்களை இப்பொழுது பணிந்தால் அது முன் சொன்ன இலட்சணங்களையுடைய ஒன்ருன பராபர வஸ்துவைத் தொழுகிறதாய்ப் பலன்தருமோவென்பீர்களாகில் சதுர்வேத சித்தாந்த அந்தணச் சபையார்களே, நாங்கள் வேதத்திற்கு அயோக்கியரென்று சொன்னதார் சொல்லுங்களென்று கேட்கப்போகாதோவென்றறிந்துகொள்க.

இன்னும்வரும்.

To the Editor of the M. Star.

Dear Sir,

I beg any of your readers, whether native or European to instruct me with regard to the *origin* of *dancing,* its *progressive influence* in the minds of any community, the *moral character* of such community which continued to practice it, the *result* or *sequence* of such a practice—and whether it is proper to *allow such displays among such a community as this in its crude state of civilization.*

Hoping to get instructions about this,

I remain, Sir, yours, An Observer.

கனம்பொருந்திய தாரகாபதியே,

நம்மூரிற் பலருங்கூத்தாடுகிருர்களே, அவர்கள் அதனற் பலன்பட்டிருக்கிறபடியாற்ருனுக்கும் கூத்தாடிக்கூத்தாடிவருகிருர்கள். ஆனல் என் புல்லறிவிற்கு அதனல்வரும்பலன் சற்றும் புலப்படவில்லை. ஆகையால் கூத்தாட்டின் பூருவோற்பத்தியைக்குறித்தும் அதிற்பயின்றுவந்த யாதொரு சாதியாருடைய விருத்தியைப்பற்றியும் அதனல்வரும்பலன் யாதென்றும், அவ்விளையாட்டு நம்மூருக்கும் நயமாய் முடியுமோவென்றும், நம்மூரவர்களுடைய தேற்றத்துக்கு உபயோக மாகுமோவென்றும் கற்றறிந்த வல்லவர்கள் யாரும் சிற்றறிவேற்குத்தெரிவிக்க மன்ருடிக்கேட்கிறேன். இப்படிக்கு, ஓர்கண்காணி.

இலக்கண நுட்பம்.

[Answer to a question on Grammar.]

அதிபதிக்கு வந்தனம்,

"மாயிரு ஞாலம்" எனுஞ் சொற்ருெடர் வகர உடம்படுமெய் பெருது. யகரம் பெற்றதற்குக் காரணமென்ன? இலக்கியங்களிலே கண்டறிந்து பொருள் பண்ணி முடிந்தவற்றையே இலக்சணங்களிலே எழுதித்தரப்படுமென யாருமறிவர் ஆகவே, இலக்கணமாயது இலக்கியங்களிலே வழங்கவேண்டுநெறிகளிவையென நாட்டுதலன்றி வழங்கு நெறிகளிவையெனக் காட்டுவதாமே. ஒரு கருத்தாய்ச் சாஸ்திரப் பிரமாணங்களுமிலக்கணப் பிரமாணங்களுமொக்கும்.

ஒரு பாஷையானதுஇயற்கையுலகிவனயொருவாருய் நிகருமெனக்கொண்டு இயற்கையுலகின்கண்ணே நிகழ்வன காரியங்களைச் சாஸ்திரக் கருத்தாக்களாய்த்துணர்ந்து தெளிந்து நிச்சயம்பண்ணிப் பிரமாணங்களை அளவை முறைநெறிகோடாது எழுதித் தருவார்கள். அவ்வாறே பாஷையிடத்தே நிகழ்வன காரியங்களையுய்த்துணர்ந்து தெளிந்து நிச்சயம் பண்ணி இலக்கணக் கருத்தர்கள் அளவை முறை நெறிகோடாது எழுதித்தருவார்கள். இயற்கையுலகத்து அநேகபேதாபேதகாரியங்கள் சாஸ்திர நிபுணரதுயுத்திசாதனைகளுட்படாது ஒருவியிருப்பனபோல பாஷையிடத்து அநேக பேதாபேத காரியங்கள் இலக்கண நிபுணரது யுத்தி சாதனைகளுட்படாது ஒருவியிருப்பனவெனசந்தேகவிபரீத மறுத்து யதார்த்த நெறிபற்றி உணரும் விவேக சாதகர் யாவருங் கரதலாமலகமெனக் காண்பார்களே. இது காரணத்தினுனே சாஸதிர இலக்கண ஞானதித்தர்கள் சம்பிரேட்சயமாய் தமதஞ்ஞானங்களைச்சம்பிரமத்திற்கூறினர்களே. இக் கருத்தைக் குறித்து இலக்கணசிரியரான பவணந்திமுனிவர் "இதற்கிதுமுடிபென்றெஞ்சாதியாவும், விதிப்பளவின்மையின் விதித்தவற்றியலான் வகுத்துரையாதவும் வகுத்தனர்கொளலே" என உறுதி பேசினர். ஆகவே நெறிபற்றிய இலக்கியங்களிலே திடச்சாட்சிபெற்று வழங்குஞ் சில நூதனங்களைக் காணின், அவற்றையும்நாமமைத்துப்பார்த்துக்கொண்டு இதுவுமொரு இலக்கணநெறியாமென்பது ஞானர்த்தந்தானுமே. இலக்கணங்களிலே கூருதொழிந்ததையே ஓர் நியாயமாகக்கொண்டு ஒன்றனை வரன்முறைவிலக்கினசாஸ்திரங்களிலேகூருதொழிந்ததையே ஓர் நியாயமாகக்கொண்டு இயற்கையுலகத்தின்கண் நிகழ நாமறிந்ததைவரலாகாதென மறுப்பது போலாமே. பின்னது பேதமையெனப் பிடிக்கப்பெற்றூர்க்குமுன்னதுமன்னதெனமொழிதல்வேண்டுமா. அன்றியுங் காட்டப்படவேண்டிய பிற நியாயமுண்டு; அதனை எதிர்ப் பத்திரத்திற்காட்டுவானமைந்த,

வட்டுக்கோட்டை
சாஸ்திர சாலை, } கு. க.

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், ௲அ௱சஎம் ௵. ஆடி. மீ உஉ.

சுயாதீன நடை.

இந்து தேசத்திலும் இலங்கைத் தீவிலும் பிறந்து வளர்ந்த சனங்கள் பின்பற்றிவரும் பழக்கங்களை அந்நிய தேசத்திலிருந்து முதன் முதலிவ்வூர்களுக்கு வருகிற ஒருவன் பார்க்கக்கூடுமானுல் அவர்களுடையபோக்கிரித்தனம் அல்லது கீழ்மைத்தனத்தைப்போலொத்த செய்கை மேம்பாடாயிருக்கக் காண்பானேயன்றி வேறென்றையுங் காணமாட்டான். இப்போக்கிரித்தனமானது முட்டாள் வேலைசெய்கிற கூலிக்காரருக்கும், சொல்லத்து வேலைசெய்கிறசிற்பருக்கும், கம்மாள வேலைசெய்கிற தச்சர் கொல்லர், தட்டார் முதலியவர்களுக்குள்ளும் மாத்திரமல்ல, நாலுபேருங் கணிக்கப்பட்ட பணக்காரருக்குள்ளுமிருக்குது. இந்தப் போக்கிரித்தனத்தைவிட அவர்களுக்குள் முகமன் பேச்சுக்களைப்பேசுகிற கெட்ட குணங்களுமுண்டு. எங்களைவிடச் சாதிமான் சங்கைமான் பணக்காரன்ஊரிலில்லையென்று தற்பெருமைகொண்டுஅலட்டித்திரிகிறசிலர் ஒரு பாதிரியாரைப்பார்த்து, "ஐயா, நீர் மெத்தொரு நல்ல மனிதன், நீர் சனத்துக்குப் பெரியொரு நன்மைசெய்து வருகிறீர், மெய்யாகவே நீர் மெத்தொரு நல்ல மனிதன், நன்மையளவில் உமக்கு நிகர்வந்தவன் உலகத்திலொருவனுமில்லை, நீர் சனங்களுக்குச் சொல்லுகிற புத்தி மகா யோக்கியமானது. நீர் பிள்ளைகளை வாசிக்கப்பழக்கி அவர்களாத்துமவிரட்சிப்புக்கேற்ற நல்ல போதனையைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறீர், நீர் பணத்தையொரு பொருளென்று பாராமல் அள்ளிச் செலவழிக்கிறீர், உமது தருமத்தையிட்டு அநேகர் கஞ்சிகுடிக்கிருர்கள், மெய்யாகவே நீர் மெத்தொரு நல்ல மனிதன்" என்றிப்படி முகத்துதியாகப் பேசிப்போட்டுத் தான்பேசினபேச்சு அந்தப் பாதிரியாருடைய மனதிற்பட்டதோவென்றறியும்படி அவர் முகச் செந்தளிப்பைப் பார்த்துப் பின்னுல்—"ஐயா மருந்துக்குக் கோஞ்சச் சீனி கொடுக்கக் கூடுமா" என்று கேட்கிருர்கள்.

மேலும் கிழமையிலொருமுறையல்லப் பலமுறையும் மடியிற்பணமுங் கட்டிக்கொண்டு பட்டணத்துக்குப் போக்குவரத்துப் பண்ணிக்கொள்ளுகிற சிலர் சிறிதுவேளைவந்து, "ஐயா, தயவுபண்ணி ஒருதாட்கடதாசிதாரும்—தயவுபண்ணியொருதூவல்தாரும்" எனக்கேட்கிருர்கள். வளமுண்டானுல் இவ்வூரவர்களிலொருவன் ஒருதுட்டு அல்லது இரண்டு துட்டு வாங்குகிறதற்கு இரண்டொரு மணித்தியாலத்துக்கு நின்று அலட்டுவான். இதுகாரியத்தையெடுத்து இவ்வேளையில் நாங்கள் சொல்லவேண்டிவந்த நோக்கம் என்னவேயானுல், முகத்துதியாகப்பேசும் பேச்சும், போக்கிரித்தனமும் மனுத்துமுறையுள்ள ஒருவனுடைய நடத்தைக்குத் தகுந்ததல்லவென்பதைக்காட்டுவதற்கன்றி மற்றும்படியல்ல, போக்கிரித்தனமாய் இச்சகமான வார்த்தையைப்பேச ஒரு இங்கிலீசுகாரன் அல்லது அமேரிக்கன் கேட்கிறபோது அது அவனுக்கு மெத்த அருவருப்பாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட ஆட்களுக்குச் சங்கைபண்ணுவது கூடியகாரியமல்ல.

சாதிப் பழக்கத்தை விட்டுவிடுவது லெகுவான காரியமல்ல.—பின்னைக் கல்வியிலுஞ் சீர்திருத்தத்திலும் மிகுதியுந் தேறிவிட்டோமென்றுநினைக்கிற அநேகம்பேரிடத்திலிப்படிப்பட்ட முகமன் பேசுங்கீழ்மைத்தனமும் இன்னும் சேர்ந்திருக்கக் காண்பது அதிசயமான காரியமல்ல. கல்வியிற் சீர்திருத்தமடைந்தோமென்று நினைக்கிற இவ்வகைப்பட்டவர்களுக்கன்புடன் சொல்வதென்னவேயானுல், பணங்கொடுத்துக் கொள்ளக்கூடிய பொருளைச் சும்மாதாருங்களென்றுகெஞ்சிக்கேளாதையுங்கள். மருந்துமுதலியசில அவசரப்பொருளேயன்றி மற்றும்படி நீங்கள விலைகொடுத்துக் கொள்ளக்கூடாதிருந்தால் இரந்து வாங்குவதிலும் சும்மாவிருப்பது மெத்த உத்தமமென்றுவிட்டுவிடுங்கள். ஏனென்ருல், கடன் வாங்கினவன் கடன் கொடுத்தவனுக்கு ஊழியகாரனுயிருக்கிருன். தன் சொய பிரயாசத்தாலடைந்துகொள்ளக் கூடிய பொருளை அல்லதுதயவை மறுபேரைக்கொண்டிரந்து கெஞ்சிப் பலமுறையுஞ்செய்விக்கிறவன் செய்வித்தவனுக்கு அதிகங் கீழ்ப்பட்டவனுயுந் தாழ்மைப்பட்டவனுயுமிருக்கிருன். பின்னைவழமுண்டானுல்இப்படிப்பட்டவன் களவுமெடுக்கவுந்துணிவான். மேலுஞ் சிலர் ஆக்கினைஅபராதமில்லாதிருக்குமானுலிரப்பதிலுங் களவெடுப்பது வாசியென்று நினைத்துக் களவெடுப்பார்கள். இது மகா பாரமான சாட்டு. ஆனுலுமிது உண்மையான காரியம்—இப்படிப்பட்ட பழக்கத்தில் ஏற்பட்டிருப்பவர்கள் வெட்கும்படிக்கிந்தக் காரியத்தையெடுத்துப் பேசுகிருேம். எங்களிடம் படித்துத் தேறியிருக்குமெங்கள் பிள்ளைகளைப் பற்றிப் பேர் பேராய்ச் சொல்லக்கூடுமானுல், எவ்வளவு பேர் தங்கள் எசமான்களுடைய மேசையிலிருந்து கடதாசி தூவல் மை முதலியவற்றைக்களவெடுத்தார்களென்ற குற்றச்சாட்டுக்குளராவார்கள். இதைப் பற்றி நீங்கள் அறிந்ததைப் பார்க்கிலும் நாங்கள் அறிந்திருக்குங் காரியம் அநேகம். இக் காரியத்தில் நீங்கள் உங்களைத்தானே பேணிக்கொள்ளுங்கள்—அப்போ மறுபேரும் உங்களைக் கனம்பண்ண இடமுண்டு. நயம் நட்டமிரண்டுக்கும் உங்களைப் பற்றி நீங்களிருக்கிறதேயல்லாமல் மறுபேரைப் பற்றியிராதையுங்கள். உங்கள் பிதாக்களுடைய கீழ்மையான பழக்கத்தை நீங்கள் விட்டு மேன்மையானபழக்கத்துக்குளாய்விட்டீர்களென்பதைநீங்கள் கற்ற கல்வியே துலாம்பரமாய்க் காட்டட்டும். உங்களுக்குத் தேவையாயிருக்கும் யாதாமொரு பொருளை உங்கள் சொயமுயற்சியினுல் தேடவேண்டுமென்று நீங்கள் நிண்ணயம்பண்ணிக்கொண்டதுண்டானுல் உங்களுடைய தேவை சுருங்கிப்போம். உங்களை மிஞ்சியொன்றும் போகாது. ஆகையால் உங்கள் தரித்திரத்தைக் குறைத்துக்கொள்ளுங்கள், அபபோ கடதாசி தூவல், சீனி எண்ணெய் முதலியவற்றைக் கொள்ள வளம்பெற்றவர்களாய் வருவீர்கள். இந்தப் பொருளெல்லாங் கெஞ்சியிரந்து வாங்காமல் என் பணங்கொடுத்து வாங்கினேனேயென்றதால் அது உங்களுக்குச் சந்தோஷமாயும் மனத்திருத்தியாயுமிருக்கும், கெஞ்சி வாங்கினுல் அவைகளைக் கொடுத்தவனுக்கடிமையாய் உங்களை எழுதிக்கொடுத்ததுபோலிருக்கும்.

இதைப்பற்றி டாக்குத்தர் கிளாக்கென்னும் வித்தியாபோதகர் உரைத்ததாவது, "கைத்தொழில் நலத்தினுலே அதாவது நாணயமான பிரயாசத்தினுல் உன் அப்பத்தைச் சம்பாதி, அதை ஆண்டவனுசீர்வதிப்பார். அப்போ நீயொருவனுக்குங் கடமைப்பட்டவனுயிருக்கவேண்டி வராது, மற்றவனிற் பற்றியிருக்கிறவன் அவனுக்குச் சிறையாயிருக்கிருன், தனக்கு வெயர்வைவரப் பிரயாசப்பட்டுவளைத்துத் தின்கிறவன் இராசாவுக்குத்தானுங் கடமைப்பட்டவனுயிருக்கவேண்டியதில்லை" என்ருர். இதைத் திருட்டாந்தப்படுத்த அவரேடுத்துக்காட்டுஞ் சரித்திரமாவது,

ஏற்றமறேயீ என்னுமோர் பிரபு அரபிதேசத்தில் மகமதுவின் யுகத்துக்கு முன்னமேயிருந்தான். அவன் கீழ்த்தேசத்தார் சகலரிலும் பேர்போன உபகாரியாயும் தயாள குணமுடையோனுயுமிருந்து ஒருநாள் நூறு ஒட்டகங்களையடித்து ஒரு விருந்துசெய்து அதற்குவரும்படி அங்குள்ள சகல அரபிய துரைகளையுங் குடிபதிகளையுமழைத்தான். அவர்கள்விருந்துசாப்பிடக் கொஞ்சம் முன்னிதாகத் தன்விருந்தை யருந்திச் சந்தோஷப்படும்படி யின்னும் யாதொருவன் அகப்படுவானுேவென்று பார்க்கிறதற் கயலிலுள்ளஓர் காட்டுக்கெதிரே வரும்பொழுது, ஓர் கிழவன் விறகுகட்டுச் சுமந்துகொண்டு அந்தக் காட்டுக்குள்ளிருந்து வருகிறதைக் கண்டு அவனுக்கு வந்தனஞ் செய்து, அவனைப்பார்த்து—ஏற்றமறேயீ என்பவரின்று விருந்துசெய்கிருரென்று நீ கேள்விப்படவில்லையாவென்று கேட்டார். அதற்குக்கிழவன் கேள்விப்பட்டேனென்ருன். அப்பொழுது, மற்றவர்களோடுநீயேன் அவ்விருந்துக்குப்போகவில்லையென்ருன். அதற்குக் கிழவன் மறுமொழியாக, காட்டில்விறகு பொறுக்கியென்கிலும் போசனஞ் சம்பாதிக்கப் பலமுடையவன்ஏற்றமறேயீஎன்பவருக்குத் தானுங் கடமைப்பட்டு நன்றியறிந்தவனுய் இருக்கவேண்டியதில்லையென்ருன்.

மேலும் நாங்கள் பேசிவருகிற காரியத்துக் கிசைந்ததாய்ப் பிருங்கிலின் என்பவருடைய சரித்திரத்திற் காணப்படுகிறதாவது, பிருங்கிலின் என்பவர் அமேரிக்காவிற் பில்தேடெல்பியா என்னுங் கிராமத்தில் ஓர் புதினப்பத்திரிகையை ஸ்தாபித்து அவ்விடங்களில் உயர்ந்த உத்தியோகமாயிருந்த இரண்டொருவருடைய அயோக்கியமான நடையைப்பற்றித் தனது பத்திரிகை வழியாய் அவர்களைக் கண்டித்தது அப்பத்திரிகைக்குபகாரியாய் இருந்தவர்களுடைய மனதுக்குப் போதாமலிருந்தது. அப்பொழுது அவர்கள் அவருடைய பத்திரிகையைப்பற்றித் தங்கள் அபிப்பிராயமென்னவென்பதை அவருக்கு அறிவிக்கும் தருணம் எப்போ கிடைக்குமென்று காத்திருக்க ஒருநாள் இவர் அவர்களை விருந்துக்கழைக்க அவர்கள் வந்து விருந்தருந்தச் சற்றுநேரத்திற்கு முன்னமே தொடங்கி அவருடைய பத்திரிகையிலுள்ள குற்றங் குறைவுகளெல்லாவற்றையும் எடுத்து அவர்கள் காட்ட அவர் அவைகளை மெத்த அன்பாய்க் கெட்டுக்கொண்டிருந்தார். சாப்பிட ஆயத்தமானபோது எல்லாரும் போய் மேசையிலுட்காந்திருந்தார்கள். பருக்கன்மாவினுலே சுட்ட ஓர்வித இரண்டு அப்பங்களும் ஒருகுடந்தண்ணீருமே அல்லாமல் வேறொரு பதார்த்தமும் அவரகளுக்கு முன் வராததைக் கண்டு அதிசயப்பட்டார்கள் அவர் அந்த அப்பங்களை எடுத்து வெட்டி அவரவருடைய பாத்திரத்தில் வைத்துத் தன்னுடைய பாத்திரத்திலும் வைத்துப் பிற்பாடு சகலருஞ் சாப்பிடும்படி வேண்டிக்கொண்டார். அவர்கள் அவருக்குக் கூடியளவு மரியாதையைக்காட்ட நினைத்துங்கூடாமற்போயிற்று. பிருங்கிலின் அவர்களுடைய முட்டுப்பாட்டை அறிந்துகொண்டு எழும்பிநின்று சொன்னதென்னவெனில், என்சிநேகிதரே பருக்கன்மாவிலேசுட்ட அப்பமுந் தண்ணீரும் போதுமென்றிருக்கிற ஒருவனுக்கு வேறொருவனுடைய துணைவேண்டுவதில்லையென்ருர்.

இந்து தேசம்.

வடமேற்கிந்தியாவிலுள்ள பேர்போந்த ஓர் கள்ளன் அன்பதினுயிரம் ரூபாவிலைபெற்ற சரக்குச்சாமான்களைக்கொண்டுபோன வத்தகர்கூட்டத்தில் விழுந்து அவர்களை இச்செலவு கொள்ளையிட்டுக்கொண்டோடிப்போய்விட்டான். மேலும்வம்பாயிலிருந்துசென்னபட்டினத்திற்கு வரும்படியனுப்பின அவசரத்தவால்போனமாதம்மூன்ருந்தேதிகளவுபோய்விட்டது. காசிதங்களெல்லாஞ் சேதமாய்ப்போயின. இந்தத்தவாலையாரோ வழிப்போக்கர் சாமான்களென்று நினைத்துக் கள்ளர்களவெடுத்ததாகத் தெரியவந்தது.

சீனம்.

பிறகிட்ட வைகாசிமாதம் இருபத்துமூன்ருந் தேதியைக்கொண்டதாய்ச் சீனதேசத்திலுள்ள காந்தன் நகரியிலிருந்துவந்த சமாசாரமென்னவெனில், அப்பட்டணத்திலும் அதற்கருகிலுமிருக்குஞ் சனங்கள் அங்கே நடந்தயுத்தத்தினிமித்தம் மெத்தக் கோபமாய் அருட்சிகொண்டிருக்கிருர்கள். வத்தகத்தொழில் நடப்பிக்கும்படி கொடுத்த நிலத்தை யளந்து பார்க்கப்போன துரையொருவர் சீனருடைய எதிரிடையைக்கண்டுநிலமளக்கப்பயந்து ஒதுங்கியோடிவந்துவிட்டார் எங்கே பார்த்தாலும் சீனர் இங்கிலீசுகாரருக்கு விரோதமான முஸ்திப்புக்களைப் பண்ணுகிருர்கள். இதற்கு முன்னடந்த யுத்தத்தினுல் சீனர் கீழ்ப்படிகிற குணத்தைக் காட்டாமல் வரவர இங்கிலீசுகாரருக்கு விரோதஞ்செய்யக் கோபங்கொண்டிருக்கிருர்கள். ஆகையால் அதிசீக்கிரம் இங்கிலீசுகாரருக்குஞ் சீனருக்குந் திரும்பவும் யுத்தம் நடக்கிறதற்கேதுவான குறிகண்டிருக்குது.

MORNING STAR.

Jaffna, July 22d, 1847.

INDEPENDENCE OF CHARACTER.

There is nothing in the manners of the natives of India and Ceylon, that sooner strikes a stranger on his first arrival, than their extreme servility. This is not confined to those of the poorer class, as coolies, mechanics, &c., but is common even among the most respectable and wealthy. Connected with this is a base spirit of flattery, equally illustrative of the degradation into which the people have sunk under the influence of their heathenish system of religion. It is not uncommon for men who are proud of their aristocratic rank and high caste, to address a missionary thus: "Sir, you are a very good man, you are doing great good to the people; you are indeed a *very* good man; no others are to be compared to you for goodness. The advice you give the people is most excellent; you teach the children to read; and give good instruction for their souls. You spend much money, and many are fed by your benevolence; you are a very good man indeed;" then watching the countenance to see what effect this panegyric has had they will coolly proceed: "could you give me a little sugar for medicine." Men, who go to town with money in their pockets, perhaps several times a week, will sometimes come and with a servile air, ask–"Please Sir, to give me a sheet of paper;" or "Please Sir to give me a pen;" and in business it will often happen that a native will wait on you after the business is fairly concluded, one or two hours, with the hope of extorting a pice or a penny more. This spirit is sometimes joined with an air of arrogance and pride that is as astounding as it is ridiculous. Our object in mentioning it at this time is to enforce on the minds of our readers, that these practices of flattery on the one hand and of servility on the other are incompatible with a manly and useful character. When addressed to an Englishman or an American they excite only disgust, unless familiarity has somewhat toughened the susceptibilities to their power. It is impossible to feel respect for one addicted to them.

Habits so national are not easily laid aside and it is not strange that they still in here to many who think they have made great advances in education and civilization. Allow us to say to such in all friendliness that if you would rise to the proper dignity of a civilised man you must cultivate *independence of character*. Never beg a thing which you are able to buy, and better be without it than beg it, if you are not able, unless it be something essential to health. "The borrower is servant of the leader," and he is in a more servile position who is continually soliciting favors of another, which he might procure for himself by his own exertions. The man who seeks to obtain by the favor of others what he might procure for himself. will steal if he has an opportunity. Indeed not a few would rather *steal* than *beg*, if they could do it with impunity. This is a serious charge but it is true. And we mention it here, that those to whom the remark will apply may feel ashamed of the practice. If the truth concerning our educated young men were told how many would be arraigned for stealing pens, ink, paper, &c. from the desks of their employers. And there are more facts known on this subject than many of you are aware of. Respect yourselves in this matter, and others will respect you. Resolve not to be dependent on others but depend on yourselves. Let your education and improvement be seen in this—that you have risen superior to such base servile customs of your fathers. If you will resolutely depend on your own exertions for every thing you want, you will find there will be but few wants which you will not be able to meet. At least you will be able to buy your pens and paper, your sugar and oil, and when you use them you will feel a satisfaction in the thought that you have paid for them.

On this head Dr. Clarke wisely remarks: "Get your bread by honest labour, which God will ever bless, and be chargeable to no man. He that is dependent on another is necessarily in bondage, and he who is able to get his own bread by the sweat of his bosom, should not be under obligation even to a king." In illustration of this sort of honest independence he gives the following story from the *Hatem Tai Nameh*.

Hatem Tai was an Arabian nobleman who flourished sometime before the Mohammedan era. He was reputed the most generous and liberal man in all the East. One day he slew 100 camels and made a feast to which all the Arabian lords and all the peasantry in the district were invited. About the time of the feast he took a walk towards a neighboring wood to see if he could find any person whom he might invite to partake of the entertainment which he had then provided: walking along the skirt of the wood, he espied an old man coming out of it, laden with a burden of faggots: he accosted him and asked him if he had not heard of the entertainment made that day by Hatem Tai? The old man answered in the affirmative. He asked him why he did not attend and partake with the rest? The old man answered: He that is able to gain his bread even by collecting faggots in the wood, should not be beholden even to Hatem Tai."

An anecdote is given in Franklin's life illustrating the same point. Soon after he established a news paper in Philadelphia, some of his patrons, being offended with the fredom of his remarks on the public conduct of one or two persons of high standing, sought an opportunity to convey to him their views of the subject. He requested the favor of their company to supper. The time arrived and the guests assembled. He received them cordially and listened to their friendly reproofs of his editorial conduct. When supper was announced and the guests had seated themselves around the table, they were surprised to see nothing before them but two puddings, made of *coarse meal* (called *saw-dust puddings* in common phrase) and a stone pitcher filled with water. He helped them all and then supplied his own plate, and while partaking freely of the repast he urged his friends to do the same. They taxed their politeness to the utmost, but all in vain; their appetites refused obedience to their will. Perceiving their difficulty, Franklin at last arose and said: "My friends, *any one who can subsist upon saw-dust pudding and water, as I can, needs no man's patronage.*

Ministerial accounts at the Great Day.

A divine in the former part of the last age was preaching before an association of ministers, and in order to quicken their regard to the principle, end, and motive from which they acted, pointed them to the last and awful day of judgment; and having represented Christ the Judge as taking his place on the throne, he then by an elegant prosopopœia represented him as calling his ministers to an account, examining how they had preached, and with what views they had undertaken and discharged the work of the ministry. "*What did you preach for?*" "I preached, Lord, that I might keep a good living, that was left me by my father, of one hundred and fifty or two hundred pounds per annum, which if I had not entered into orders, had been wholly lost to me and my numerous family." Christ says to him, "*Stand by, thou hast had thy reward.*" The question is put to another, "*And what did you preach for?*" He answered, "Lord, I was applauded as a learned man, and preached to keep up the reputation of an excellent orator, and an ingenious preacher." Christ's answer to him, likewise was, "*Stand thou by, thou hast had thy reward.*" The Judge puts the question to a third, "*And what did you preach for?*" "Lord," says he, "I neither aimed at the great things of this world, though I was thankful for the conveniences of life, which thou gavest me; nor did I preach that I might gain the character of a wit, or of a man of parts, or of a fine scholar; but I preached in compassion to souls, and to please and honor thee; my design in preaching was, Lord, that I might win souls to thy blessed majesty." Upon this, the Judge called out, "Room, saints; room, angels! Let this man come and sit with me on my throne, as I am set down with my Father on his throne; he has owned and honored me on earth, and I will own and honor him through all the ages of eternity."

The result of all this was, that the ministers went home much affected, resolving that through the help of God, they would mind the work of the ministry more, and look better to their aims and ends than ever.—*Gospel Treasury.*

LESSEN YOUR WANTS.

There cannot be a greater mistake, than to think those persons the happiest, who have every thing they long for. Every parent knows that those children are by no means the most brisk and buoyant, who have most toys, most bon-bons, and most pocket money. Increase of gratifications, especially without labour, brings increase of avidity for more; in darning one hole you make nine.

The ancients tell us odd stories about the city of Sybaris on the Tarentine sea. The inhabitants allowed no noisy trades, because these might disturb their nights; they had no omnibusses, nail-factories, or tilt-hammers. There was for like reasons a prohibition of cooks. The Sybarites invented vapour-baths. The roads to their country-seats were covered with awnings. The sea-side was the place for their wine vaults. Purple dyers, and weavers of fine fabrics were exempt from tax. Herodotus tells us of a noted Sybarite, named Smindrydes: who "was plunged in voluptuousness beyond most examples;" the same who went a-courting, followed by train of a thousand fowlers and cooks. A child may understand, that such a man was less happy than a Spartan with his homespun mantle and black broth.

Teach yourself to live so, that you may be as little as possible dependent on circumstances. If you dine habitually on one dish of meat, you have *something to rise upon*: you are better prepared to enjoy the cates of the dinner-giving Amphityo. There is Major Blossom. He sleeps in a chamber attempered by a thermometer, drinks filtered water, has three sizes of silver forks, grows pale, if a friend eats with his knife or butters his bread at dinner. When he goes into the country, he risks his life, because of the change of bed, and the dust of the roads. He has created as many wants as Smindrydes had cooks. In regard of happiness, I would fairly set against him my neighbour Joe Smellie, the journeyman carpenter.

Joe rents a house for eighty dollars; eats in the kitchen, smokes his pipe amidst nearly a dozen children; lies on a straw bed; rises before day; and ventures on the most indigestible pork-steaks and cheap coffee for his supper. *O ilia dura messorum!* Perhaps I misquote Horace; but the meaning is—"O marvellous digestion of poor-folks!"—*Am. paper.*

Surgical operations.—Dr. O'Shaughnessy of Calcutta, lately removed the diseased eye of a patient from the socket, while he was in a state of unconciousness from ether.—A lady in Bombay had lately twelve teeth drawn while in a state of mesmeric insensibility. When she came to herself, she declared that she had felt though slightly, the removal of the teeth, and retained sufficient consciousness to be able to count them as they were extracted.

Rats among Coffee Plants.—Rats in great numbers have lately appeared on the Coffee Plantations, who do immense mischief to the young bushes by gnawing off the branches. In the day they hide in the clefts and hollows of trees. One gentleman is said to have routed and killed upwards of a hundred of them in a short time on his plantation.—A reward of *one penny* a head or a tail, would we think soon cause an abridgement of their numbers.

Ice.—We are happy to learn from the *Times* that a supply of Ice may be expected at Colombo early in March next.

Robberies.—A celebrated robber, of North Western India, Doonghwi Singh, lately plundered a caravon of merchants, of property to the value of 50.000 Rupees.—The overland express from Bombay to Madras of the 3d June was plundered at the Bore Ghat and all the letters carried off. It is supposed the robbers mistook the bags, for the baggage of some travellers. A party of 400 or 500 men on horseback attacked the Treasury at Nusseerabad, murdered six of the guards and wounded six others, then after setting the place on fire galloped off.

New Zealand.—Calcutta papers announce that "the tranquillity of New Zealand may now be considered as firmly established. The aborigines generally are convinced that cultivating their lands and planting food is more to their advantage than fighting."

China.—Accounts from Canton to the 23d of May, describe the populace of the city and its neighborhood as being in a very excited state. The gentlemen sent to survey the site granted for factories had been obliged to retire through the opposition of the Chinese. Threats of violence against the English were in circulation. The late expedition appears to have exasperated rather than subdued the natives; and it is by no means improbable that before long there will be another war with China.

Since writing the above later accounts have been received stating that the excitement had increased, and that a requisition for troops for Canton had been made on the Government of India.

OVERLAND INTELLIGENCE.

By the last Mail we have received intelligence from London to June 5, which arrived here on the 19th inst.

The distress in Ireland continues and is without a parallel. Amidst the prevailing awful destitution and deaths there are occurring instances of outrage and murder of the most brutal character. The destitution in England is thought not to have yet reached its crisis—meantime the Potato disease has again made its appearance, and many new crops are totally blighted. A remedy to the disease is said to have been discovered in Canada, which is simply to put a quantity of charcoal into the hill with the potatoe when planted.—In Scotland we have to notice the death of the great and good Dr. Chalmers. He went to bed Sunday evening May 30, in perfect health, and was found dead in his bed the next morning. He had been 45 years in the ministry and died in his 70th year. "While living he received all the homage and respect usually accorded to great men when dead, and this mainly because while living, he was a good as well as a great man."

In France the Ministry are divided and it is thought a dissolution will soon be necessary.

Spain and Portugal continue in an unsettled state and the termination of their troubles appears almost a hopeless expectation.—The Duke of Tuscany has proclaimed the liberty of the Press, and it is said he intends to form a council of State consisting of a limited number of the most eminent men in the country.–The difficulties between the Turkish and Greek Governments have been settled by the intervention of Austria.

From the United States intelligence is received of another decided victory gained by the American army under General Scott over the Mexicans under Santa Anna, at Cerro Gordo. The attack was made on the 13th of April, and early in the afternoon, the Mexican General fled, leaving his carriages, papers, plate and baggage in the hands of the Americans. Five general officers were captured and the whole Mexican army was completely disorganised.—General Scott was on the advance towards the capitol, which is without the means of making a vigorous defence, and is probably before this in the hands of the Americans.

ARISTOCRATIC STYLE OF CHARITY.—Upwards of £6000 were realized at the Regent's Park Bazaar, lately held in London for the relief of the distressed Irish. The stalls were presided over by Marchionesses, Countesses and other ladies of distinction, whose names were embroidered on crimson cloth and hung around their respective stalls.—The purchasers were of course limited to persons of rank, among whom were her Majesty, the Queen Dowager and Prince Albert.–The Duke of Devonshire at his first visit walked up to the Marchioness of Londonderry's stall, and addressing her ladyship solicited the favor of her glove. The Marchioness removed the glove from her hand and placed it before the Duke, who took from his waistcoat pocket a bank note for £100, and handed it to the Marchioness as an acknowledgement. The Duke then went to each stall in the bazaar in succession offering each lady a handful of gold for any article she might choose to select for him.

THE OX DISCOURSE.

"*If an ox gore a man or a woman that they die, then the ox shall be stoned,—but the owner shall be quit. But if the ox were wont to push with his horn in time past, and it hath been testified to his owner, and he hath not kept him in, but that he hath killed a man or a woman. the ox shall be stoned and his owner also shall be put to death.*"—Exodus xxi. 28, 29.

The principle of the precept we have placed at the head of this address is a very plain one, and a very broad one. It is brought out here in a specific case, but it extends to ten thousand others. And it is imperative upon individuals or nations of the present as well as upon those of the past time.

It is this. Every man is responsible to God for the evils which result from his selfishness, or his indifference to the welfare of others. The principle will help us to illustrate the law.

"If an ox gore a man or woman, that they die, then the ox shall surely be stoned, but the owner of the ox shall be quit." The design in stoning the ox was, to produce an effect upon men—to shew them how highly the lawgiver valued human life. The very best that destroyed it was to be cast forth as an abomination. "Your blood of your lives," said God to Noah, "will I require: at the hand of every beast will I require it, and at the hand of man." A stigma shall be fixed upon man or beast that shall destroy him who is made after the similitude of God.

But why is the owner in this case quit, or guiltless? Simply because the death is not in any way the result of his carelessness, or of his selfishness. From any thing within his knowledge, he had no reason to expect such a result. But if the ox hath been wont to push with his horns, and he knew it, he shall be responsible for the consequences, whatever they may be. For he had every reason to expect that mischief would be done, and took no measures to prevent it. And if the ox kill a man or a woman, the owner hath done the murder; he shall be put to death. And why?—The death was the result of his selfishness, or of his indifference to the lives of others. And according to the law of God, his life shall go for it. The principle of this law is a principle of common sense.

Take another case upon the same principle. Your dog has gone mad. You don't wish to kill him, for—he has, or had, some good qualities. You don't like to tie him up,—it is too much trouble: and you don't wish to believe that he is mad. It has been testified to you that many have died of his bite already raving mad; and that many more in different stages of the disease, are coming to the same miserable death. Still you will neither shoot or shut up the cause of this wretchedness. You affect to doubt whether any of them had the real hydrophobia, or whether the bite would produce the same effects again: and so you leave him loose among your neighbors and your neighbors' children. Is it not a dictate of common sense, that you ought to be responsible for the result? And you are. All that perish by means of this animal are virtually slain by your hand. They owe their death to your carelessness or your selfishness, and it is in vain for you to say—I had no malice, I did not set the dog on—they might have kept out of the way, and if he was mad it was none of my concern; let every one look out for himself. Would not this be adding insult to injury; and instead of proving your innocence, prove you a wretch past feeling.

But what has all this to do with the subject of this address? Much every way. We wish to establish a principle—a great and scriptural principle—viz: that *every man is responsible for the evils which result from his own selfishness, or indifference to the lives of men.*–In other words; *to make a man responsible for results, it is not necessary to prove that he has malice, or that he intended the results.*

In the trial of the owner of the ox, the only questions to be asked were these two:—was the ox wont to push with his horn in the time past? Did the owner know it when he let him loose? If both these questions were answered in the affirmative, the owner was responsible for all the consequences.

This is a rule which God himself has established; and it applies directly to the subject of this address. Are intoxicating drinks wont to produce wretchedness misery, and death? Has this been testified to those who deal in them, (i. e.) the makers and retailers? If the affirmative of these two questions can be established, the inference is inevitable,—they are responsible, on a principle perfectly intelligible,—a principle recognised, and proclaimed, and acted upon by God himself.

And can either of these positions be disputed? 1st. Are not these liquors wont to produce misery? 2d. Are not those who make or sell them perfectly aware of their effects?

Upon the first point there is no need to bring vividly before you the hopes which they have blasted, and the tears which they have caused to flow. Most of us can remember many a shocking scene which they have produced. Let any of us set down and count up the number of their victims we have known,—their character,—their standing in society,—their prospects, and their happy families, and then—what a change a few years have produced—what they and their families are now. Alas! what a catalogue of wretchedness might any one of us make out! Very few but could remember 20, 30, 50, or 100 families ruined in this way–some of them once our most intimate friends—and their story is soon told.

They were once promising—excited high expectations, were high spirited, despised every thing mean, and had a special contempt for a drunkard; and had a prophet proclaimed that they themselves should be all that they despised, they would have repelled it as a thing impossible. Is thy servant a dog," said Hazael, "that he should do this thing."

But they could drink occasionally, just for a *spree*; for the sake of company. In this way the taste was acquired and habits of dissipation formed. They became idle, and, of course, uneasy. And they drank partly to gratify taste, and partly to quiet conscience. They saw that the tide was coming in upon them, and for a time, perhaps, made some earnest, but irregular struggles against it. But it gained upon them. Every flow of the tide drove in some barrier—the resistance became weaker and weaker: by and by the struggle is ended, and they float with the current.

How many thousand families have been ruined in some such way as this? The father was a drunkard, and the mother—what could she do? She endured, hoping against hope—and, for the children's sake, bore up against the current; and many a time disguised a sad, despairing heart under a joyful countenance, till at length, she died of a broken heart, or died at the hands of him who had sworn to protect her!

These, and things like these, are the effects of drinking:—not casual, not accidental, but common, natural effects, seen every where, in every town, neighbourhood, and connexion.

Now, look at a human being, whom God has made for noble purposes, and endowed with noble faculties, degraded, disgraced, polluted, unfit for heaven, and a nuisance in his family and his neighbourhood—the wretchedness he endures, and the wretchedness he causes;—count up the tears of a wretched wife who curses the day of her espousals, and of wretched children who curse the day of their birth. To all this positive evil, which intoxicating drinks have caused, add the happiness which, but for it, this family might have enjoyed and communicated.

To come to the *second* point. Has this been testified to the owner? or are the makers and retailers not aware of its effects?—the effects are manifest, and they have eyes, ears, and understandings as well as others. They know whatever profit they make is at the expense of human life or comfort, and that the tide which is swelled by their unhallowed merchandize sweeps tens of thousands yearly to temporal and eternal ruin. Will any of them say that he is not responsible, and like Cain, ask, "Am I my brother's keeper?" He knew what might be the result, and for a mere pittance of gain, was willing to risk it. Whether this man would abuse his family, or that man die by the way, so his purpose was answered, he did not care. The ox was wont to push with his horn, and he knew it; and for a little paltry gain he let him loose; and God will support his law in all its extent, by holding him responsible for all the consequences.—*Temperance Tract.*

ECONOMY OF HUMAN LIFE.*

Duties that relate to man.—Modesty.

Who art thou, O man! that presumest on thine own wisdom? or why dost thou vaunt thyself on thine own acquirements?

The first step toward being wise is to know that thou art ignorant: and if thou wouldest not be deemed foolish in the judgment of others, cast off the folly of being wise in thine own conceit.

As a plain garment best adorneth a beautiful woman, so a decent behaviour is the greatest ornament of wisdom.

The speech of a modest man giveth lustre to truth; and diffidence of his words excuseth his error.

He relieth not on his own wisdom: he weigheth the counsels of a friend, and receiveth the benefit thereof.

He turneth away his ear from his own praise, and believeth it not; he is the last in discovering his own perfections.

Yet, as a veil addeth to beauty, so are his virtues set off by the shade which his modesty casteth upon them.

But behold the vain man, and observe the arrogant; he clothes himself in rich attire: he casteth round his eyes, and courteth observation.

He tosseth up his head, and overlooketh the poor; the treateth his inferiors with insolence, and his superiors, in return, look down on his pride and folly with laughter.

He despiseth the judgment of others: he relieth on his own opinion, and is confounded.

He is puffed up with the vanity of his imagination; his delight is to hear and speak of himself all the day long.

He swalloweth with greediness his own praise, and the flatterer in return eateth him up.

*The author of this little work "Economy of human life," we did not know, till informed by a friend, was ROBERT DODSLEY, once a footman, and afterwards a bookseller. The work when first published anonymously in 1750, was attributed to Lord Chesterfield. Its poetical style and abundant use of metaphors led some as we have mentioned in a former No. to attribute to it an oriental origin.—*Ed. Star.*

மனுவாழ்வின் ஒழுங்குப் பிரமாணம்.

அடக்கம்.

ஆ, மனிதனே உன் சுயஅறிவைப்பற்றித் துணிகிற நீயார்! அன்றியும் உன் சுயசம்பாதிப்புகளைப்பற்றிஉன்னைத்தானே நீ ஏன்புகழுகிறாய்!

நீ புத்திமானாயிருக்கிறதின் முதல்வழி நீ அறிவீனனாயிருப்பதையறிவது, மற்றவர்பார்வையில் உன்னை மதியீனனென்று மதிக்கப்பட வேண்டாதிருந்தால், உன் சுய எண்ணத்திற் புத்திமானென்றிருக்கு முடத்துவத்தைத் தூரத்தள்ளு.

வெண்வஸ்திரம் அழகுள்ளவளை நன்றாய் அலங்காரஞ்செய்வதுபோலச்சன்மார்க்கம்ஞானத்திற்குஉசித ஆபரணமாம்.

மரியாதையுள்ளவனின்வார்த்தைஉண்மையைவிளக்குகின்றது, தன் தவறலைத் தன்சொற்களின் பதவியகுணம் மாற்றுகின்றது.

அவன்தன் சுய அறிவின்மேற் சாராமல் அடுத்தவனெண்ணங்களையுஞ் சீர்தூக்கி அவற்றின் நயத்தையுமடைகிறான்.

அவன் தற் புகழ்ச்சிக்குச் செவிகொடாமலும் அதை நம்பாமலும், தன் சுயநிறைவுகளைக் காட்டுதலிற் பின்னாகவுமிருக்கிறான்.

இன்னும், முக்காட்டில் அழகுபோல அவன்அடக்கமென்னு நிழலினருகே அவன் சன்மார்க்கங்கள் விளங்குகின்றன.

ஆனால் வீணனைப்பார், செருக்கனைக்கவனி, அவன் விலைபெற்ற உடையினாலே தன்னை யலங்கரிக்கிறான். தன் கண்களை எங்கும்பரப்பிக் கவனிப்பை நயக்கிறான்.

தரித்திரரைப்பார்த்துத் தன்தலையைத் துலுக்குகிறான். தன்மேலானவர் வருகையில் நகைப்புடன் செருக்காலும் அறிவீனத்தாலுங் கீழேபார்த்துத் தன் கீழானவரை இறுமாப்புடனே நடத்துகிறான்.

மற்றவர்புத்தியை யிகழுகிறான் தன் சுயஎண்ணத்தைப்பற்றி நயந்து கலக்கமுள்ளவனாயிருக்கிறான்.

தன் வீணெண்ணங்களாற் பூரிக்கிறான், எப்போதுந் தன்னைப்பற்றிப் பேசுகிறதுங் கேட்கிறதுந் தனக்கின்பம்.

தற்புகழ்ச்சியை ஆவலுடன் விழுங்கிறான், முகத்துதிபேசுகிறவன் மாறாக இவனைப் பட்சிக்கிறான்.

இன்னும்வரும்.   இப்படிக்கு
ஆடிமீ, சங் தேதி.   ஏகாம்பரம்

TO LET, OR FOR SALE—That desirable family residence, situated on the beach, one mile from the town of Jaffna.

For particulars apply to Mr. GRAY.

A TENT

Lately received from Madras, is offered for sale at cost price, viz: £12. 5.

Inquire at this Office.

July 6, 1847.

விளம்பரம்.

இற்றைக்குச் சிறிதுகிழமைக்குமுன் சென்னபட்டினத்திலிருந்து வாங்கிவந்த கூடாரமொன்று விற்கவேண்டிய தவசியமாயிருப்பதால், அதை வாங்கப் பிரியமுள்ளவர்களுக்குக் கொண்ட விலைபோலே விற்றுப்போடலாம். அதாவது அதின் கொள்விலை, பவுண். ௰௨. சிலி. ரு. அதாவது நூற்றுயபத்துமூன்றிறைசாலும நாலுபணமும். வாங்கப் பிரியமுள்ளவர்கள் இந்த அச்சுக்கூடத்திலே விசாரிக்கவும்.

Printed and Published at the American Mission Press, by Eastman Strong Minor.